

tette kirándulását, a hová mi, t. i. a Megova völgybe a klaki erdőbe, s ámbár az ég esőre nagyon készülődött, bennünket ez uttal az eső megkimélt. Klakról későn estve érkezünk vissza Zsarnóczára, honnét néhány hallgató még estve indult gyalog Selmezbányára, a többiek pedig 24-kén reggel indultak a vichneyi völgyön át Selmezbányára, utközben megszemlélve Kachelmann Károly vichneyi vasgyárát, s a selmeczi városi jegenyefenyő erdőkben eszközölt vágásokat és felújításokat.

Ezen a jól sikerült gyakorlati kiránduláson gyűjtött számos tapasztalás, — különösen az erdőtenyésztés körében megszemlélt, sok szépen sikerült eredmény és a meleg ügybuzgalomról és meleg szakértelemről tanuskodó sok kísérlet — nemcsak maradó emléket fog hátrahagyni a fiatal erdészhallgatóknál, hanem hasonló sikeres működésre is fogja őket buzdítani.

Az erdőhivatal tisztikara a résztvevők irányában nemcsak a legnagyobb előzékenységet tanusította s iparkodott mindenütt magyarázó felvilágosításokat adni, hanem kellemessé is tette a kirándulást mindenkire nézve. Fogadják mindezekért a résztvevők nevében a legőszintébb köszönetet!

Rejtő A.,

m. kir. erdész és akadémiai tanársegéd.

Vadászati tárcza.

Déva, 1888. január 11.

A vadászat krónikájában párját ritkító esemény adta elő magát mult december hó 28-án Déva mellett. Egy nagy reménységgel megindított vaddisznó vadászat vaddisznóöléssé minősült s csak a végén sikerült egyik biztoskezü Nimrodunknak a vadászat becsületét helyreállítani. Déva erdeinek a vaddisznó nem rendes lakója. Csak vendégként látogat el oda az ideihez hasonló szigorú tél idején. De most a szokottnál is nagyobb számban telepedett városunktól délre, a Berzsán nevű

kis (1400 néhány katast. hold) erdőterületre, hol ugy látszik azok a *Quercus conferta* makkfák vonzák idei dús termésükkel az inyencz vadat, mely fák itt tanulmányi czélra Fekete Lajos erdőakadémiai tanár által ki valának jelölve. Egy népes vaddisznócsapatot a Pojana-Ruszka erdeiből már december elején vándorlásra készítetett a megszükülte élelem. Hunyad közepében biztos vadászkezek gyéritek a nyáját, de azért karácsony táján Déva mellé még mindég jutott valami 25 darab.

A kincstári erdőőr jelentéséből a szokatlan vendégek megérkezése köztudomásra jutván. Terbocs Bertalan m. kir. főerdész vezénylete alatt Déva összes puskás emberei december 28-án mozgósítva lettek. Minthogy ez urak közül nagyon kevésnek nyílt vala alkalma eleven vaddisznóval szemben állani, cseppet se csodálkozhatunk azon, ha a főerdész óvintézkedései és utasításai kellő foganatra nem találtak mindenkinél s főleg a szorosán megtartandó zajtalan felvonulásnak a neki lelkesedett vadászok részéről épen ellenkezője ütött ki. Ennek daczára nagyszerű vadászatra lesz vala kilátás — ha (ez az impertinens vadászati ha) a falusi földmivesekből toborzott hajtók a világtáji irányok felől oly alapos és végzetes tévedésben nem élnek.

A vadászati dispositiók szerint nekik délfelé kell vala a vadakat kiszorítani, hol 12 neki hevült vadász hosszú csatalánca már valóságos vadászláztól (ne tessék félreérteni kérem szerkesztő ur) remegve leste a sertések elébukkanását. Azonban oh jemini, a t. hajtó társaság az ékes román nyelven szájába rágott utasítások daczára a lehető legprecisebb számításal ugy eltalálta a vadászoktól legtávolabb eső északi irányt, hogy az emelt fegyverrel leskelődő urak még csak disznóröffenés élvezetében se részesülhetének.

E sikerült irányváltoztatás az egész disznófalkát a szárazalmási utra terelé s azok ott a leghelyesebb szimattal szeren-

csésén kicsaptak száraz-almási határba s ott teljes lelkinyugalommal turkálni kezdék a vetést, tudomást se véve a hátuk mögött zszibongó hajtó-táborról s még kevesebbet törődve az életük ellen összeesküdt vadász urakkal. Száraz-Almás község érdemes határpásztoraait illeti a dicsőség, hogy ámbátor a községi határrendészet paragraphusai s a határrendőri utasítások körmönfont instructiói a vaddisznó praevaricatiókkal szemben követendő magatartásról megfeledeztek, ritka lélekjelenléttel azonnal tisztába valának teendőikkel. A határon ögyelgő pásztorfiuk assistentiájával szépen körülkeríték a tilosban legelő s számbavételük szerint 20 főnyi falkát s azon vasvillásan felfegyverkezve szépen neki terelé a közel helységnek, ugy intézve a dolgot, hogy az első telek szérüs kertajtaján bejuthasson az.

A nem remélt szerencsében részesülő tulajdonos azonban a ritka fogás további fejlődését merő önzésből meghiusítá, mert paraszt észszel saját jó magán kívül másra s főleg az oly elismerésre méltólag működő határpásztorokra nem gondolva, hirtelen egy baltát ragadott fel s utcza ajtaját kívül elállva, azzal a rendre kisorranó vadak egyikét ugy sújtá fültövén, hogy a lecsapott balta a belekig behasított s a vadnak szörnyü halálát okozá. És azzal, mint a ki jól végzé dolgát, szépen félreállva, sietett biztonságba helyezni magát, szélnek eresztve a szintén kézügyébe rohanó sertéseket, melyek eszeveszetteen loholtak végig az utczákon, ugy hogy a szokatlan látvány elől menekülni igyekvő népség a legvadabb futásban is alig tudá előlük menekülni, s az 1848-ig határőri szolgálatban megedzett derék falu katonaviselt egyénei közül se akadt egy ujjabb vállalkozó arra, hogy a halálra ijedt vadakból bár megkísértse a további dézsmálást.

A 80 *gk*-nyi két éves süldőt azon melegiben szánra helyezve, sietve Dévára inditák s épen akkor érkeztek az

alig negyedórai távalban eső erdei utra vele, mikor a sikertelen várakozásban kimerült vadászok is a történtek, illetőleg történhetek kitudása végett odasereglettek. A két menet találkozására elképzelhetőleg a lehető legcomicusabb vala s a lefőzött vadászok kifakadásaira bizony elégtelennek bizonyult az ily alkalmakra idáig összehördött vadászati szótár anyaga is.

Sokan töltést cserélve, nyulvadászattal siettek magukat kárpótolni s az így széteszlott és folyvást lövöldöző társaság egyik tagja Buda Károly szolgabíró — kinek lelkét már egy féltuczat medve életének könyörtelen kioltása terheli — egyszerre két szép vaddisznóval találá magát szemközt. A kölcsönös meglepetés pausája elég vala a ritka ügyes vadásznak arra, hogy lőfegyverét kellőleg felszerelje s azon sebtiben az egyik sertésnek fejébe röpitse biztos golyóját. Az életben maradt példány megriadtan ugrott a sűrűbe, de kevés vártatva ismét társához rohant vissza s akkor a vadászok gonosz szelleme Buda második csövére csőtörtököt küldött, mintha csak a vadászat jellegének ilyenén megóvását akarta volna megengedni.

Elképzelhető ujjongással szállitá zsákmányát Dévára az ismét neki vidult társaság, de a bekövetkezett óriási hóhullás a szétrobbantott vadállomány továbbdözését lehetetlenné tevé, s azóta azok már ki tudja hányadik falu határán tengetik életüket, ha ugyan áldozatai nem levének a félelmes számba elszaporodott farkasoknak.

Hogy a farkasokat mennyire bátorítja a nélkülözés, erre nézve fényes tanúságnul szolgálhat a folyó hó 7-én Dévától 3 *km*-nyire, az u. n. Zsep fogadó mellett, lefolyt és szintén nem közönséges farkastragoedia.

A sorompó leeresztésével foglalkozó őr még tanuja vala annak, hogyan sétált le 3 darab farkas a közeli erdőfoltból az estve 10 óra felé érkező vonat előtt. Igen természetesen ez a látvány nem bátoritá további szemlélődésre s csak reggel

vették észre, hogy a farkasok a vonat elé állottak s e vakmerőségért kettő életével lakola. A mozdony az egyiket ketté szelte, a másikat a szó szoros értelmében izre-porra zuzta.

A farkas históriák legkülönbözőbb verziói ujjulnak meg mindenfelé. Egy falusi tanítóné és cselédje valának az első áldozatok. Maros-Németiben gr. Kun Géza parkjából a házőrző ebet és öt juhot az üldözés daczára elraboltak s január hó 9-én Lezsnyek község szélső házait állítólag 40 darab (nem lehet tudni hányszorosan nagyit a félénk emberek szeme) vette ostrom alá s valóságos védelmi harc után hátráltak csak meg. Annyi tény, hogy még Déva alsó városában is puskákkal őrzi némely gazda lábas jószágait. *Vadászbarát.*

A fapiaczról.

Budapest, január hó 25.

(B.) Az utóbbi hetek hideg időjárása a tüzifa fogyasztásra kedvező hatással volt s a városi raktárak készleteinek apadását tetemesen elősegíté, mely utóbbihoz még azon további körülmény is hozzájárult, hogy a vidéki kis fuvarosokkal eszközölt faszállítás a rendkívül nagy havazások miatt járhatlanná lett utakon lehetlenné vált s így ugyyszólva egyedül a raktárak állottak a közönség rendelkezésére.

A fenyőfa anyagok helyzete a régi azon különbséggel, hogy a háborus körülmények következtében létrejött baraképítések a rendelkezésre álló gácsországi anyagokból tetemes mennyiséget vettek igénybe s így legalább ezzel is csökkenték ezen anyagoknak belföldi piacainkra versenyző tömegét. A kivitelre irányuló fenyő épületfa és fűrészáru tekintetében közelebbről nevezetes üzlet jött létre a magy. kir. erdőkincstár és Neuberger Bodog és fia czég között, melyszerint nevezett czég a horvátországi azon kincstári erdőkből, melyek Ogulin és illetve